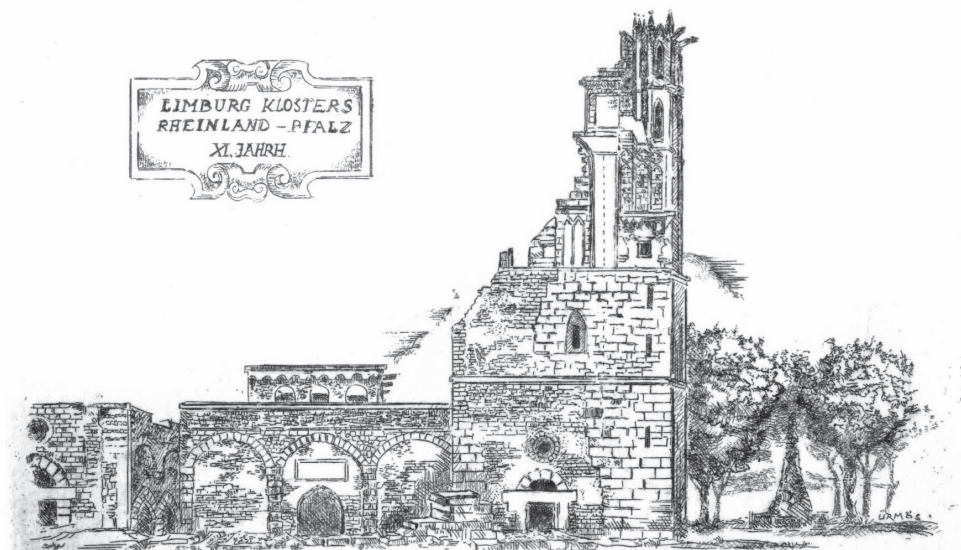

Csontos Márta

Ahol...

*„a kopjafák, a fejfák
jegyzik a büszke fajtát,
s talán jegyzik a dalok...”
(Ratkó József, Világnemű)*

Szabadesésben kopognak az emlékek
agyam szegletébe; oda, ahol még
helyet kaphatnak a dalok,
ahol még megőrizhetők
az ajkáról ellopott sóhajok,
ahol anyám arca lüktető csillag marad,
s apám kedvenc lemezéből
fülembe ágyazza magát a sors-szimfónia,
ahol távoli lépcsősor nyílik a semmiből,
ahol az ősök neve a fejfákon
átrendeződik örök-szépségű intarziába,
ahol virág fakad a sötétbe lapátolt rögökön,
ahol versem több lesz, mint keserű, hajnali pára.

Limburgi kolostor – rézkarc (2011)

Apokrif

„Véka alá rejtett lámpásnak születtem
világosságomnak nem lesz soha vége
s így fulladok onnat magam-setétéjébe...”
(Határ Győző: Opera omnia)

Nem engedted az életet elmenni melletted,
a csigamászást próbáltad összeegyeztetni
a fénysebességgel, megfogadtad, hogy
soha nem adod fel, te leszel az örök
világosság fáklyáját hordozó Napember.
Fogcsikorgatva nézted, mint szakad
a rend összerakhatatlan mozaikokra,
ringattad, becézted a belőled kiszakadt torzókat,
új túlélőket faragtál a maradékból,
mint Michelangelo a széklábat Madách tablóján,
fogó időd beleordítottad izzó verssorokba.

A lét most már kisbetűs neked,
riadt kis jószág lettél, önérzet-vesztett *nemecsek*.
Az észpróbát kiálltad, mégis apokrif maradsz,
rejtett kinyilatkoztatás egy soha nem olvasott könyvben.

Ürmös Péter *ex librise* – rézkarc, akvatinta (1992)

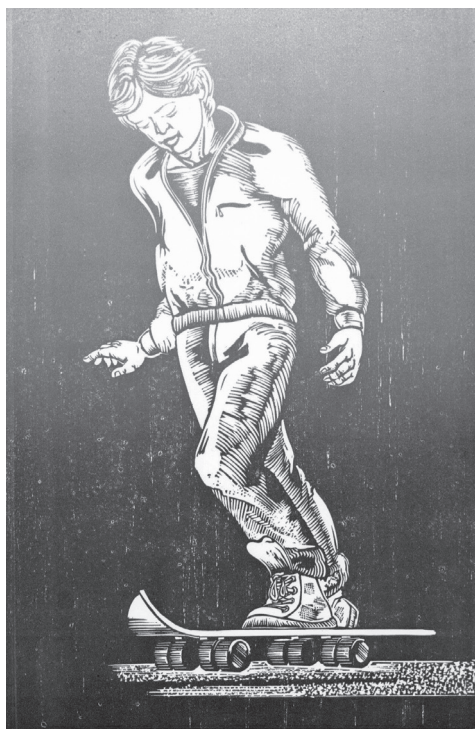
Egy másik mese...

Hazudj nekem egy másik mesét, amit én is elhiszek, ne azt, hogy a csillagok helyet cserélnek a Földdel, s az égre írt mesék elérhetetlenek.

Hazudj egy másik történetet, amiben nincs fekete madár, tudnom kell hogy Ariadné fonalát nem hiába tekerem, a jelszó nem lehet: Soha *már*.

Hazudd azt, hogy te is elhiszed, a szélmalom szétszórja szavad, hazudd, hogy te töltöd fel a Napot hajnalonta, s a fényből, Illás szekeréhez kötöd a lovakat.

Hazudd, hogy az álmaid szegélyén ülsz, ahol hallgatnak a fegyverek hazudd, hogy a saját rendedben csak én vagyok az eretnek; mégis, a mérhető magasságban ott állunk; Te meg Én, ott az Ég szennyes, megtiport mennyezetén.

Gördeszkás – linómetszet (1987)